

[Elmqvist.]

talt om, at det vil styrke Tilliden til Obligationerne o. s. v. Men den Tillid, som man altsaa ønsker styrket ogsaa igennem denne Foranstaltning, vil jo yderligere blive styrket, hvis man allerede nu lader Staten gaa ind med et Tilsagn om en vis Garanti, hvis de Ejendommene paalagte Beløb ikke skulde slaa til. Jeg synes derfor, det er forkert, at man har skudt dette Problem fra sig, at man har sagt: Lad det vente. Problemet har jo baade det sagkyndige Udvalg, Ministeren og Folketingets Ordførere været klar over. Hvorfor da ikke allerede nu søge det løst, selv om det naturligvis maa være i en vis begrænset Udstrækning?

Et andet Problem, som har været rejst, er Spørgsmaalet om Pligten til Genopbygning af de eventuelt ødelagte Bygninger. Ogsaa her har man fra alle Sider indrømmet, at der forelaa et Problem. Formaalet med Loven skulde jo netop være at skabe Mulighed for Oprettelse af skete Skader paa Bygninger som Følge af Krigsbegivenheder. Formaalet skulde netop være dette samfundsøkonomiske og samfundsnyttige at muliggøre, at Skaden bliver udbedret. Ogsaa her er man imidlertid gaaet uden om Problemet og har sagt: Lad os se Tiden an. Jeg synes ikke, dette er rigtigt, og jeg synes det ganske særlig ikke, fordi jeg slet ikke kan se, at det er saa vanskeligt at finde en Formel, der angiver, at Genopbygning selvfølgelig er Lovens vigtigste Formaal. Man behøver blot at bruge de almindelige Regler, som i Øjeblikket findes i Bygningsbrandforsikringselskabernes Vedtægter. Jeg staar her med Vedtægterne for Købstædernes almindelige Brandforsikring. Her findes i §§ 47—52 bestemte Regler om, at hvis Genopbygning ikke finder Sted, maa de skadelidte finde sig i, at der finder en vis Afkortning Sted, som bestemmes af Justitsministeren efter Bestyrelsens Indstilling. Hvorfor ikke indsætte en lignende Bestemmelse allerede nu i Lovforslaget? Saa vidste Danmarks Bygningsejere, hvad de havde at rette sig efter. Man siger atter her: Skal vi ikke vente med det? Jeg synes ikke, det er rigtigt, da det efter min Mening er langt vanskeligere at give saadanne Regler, naar Spørgsmaalet er aktuelt, end at give dem, før Spørgsmaalet er aktuelt. Venter man med at give en saadan Bestemmelse om, at der skal finde Afkortning Sted i den Erstatning, der kan blive Tale om, altsaa ogsaa i den nedsatte Erstatning, hvis Summen ikke slaar til, vil det meget nemt, naar Spørgsmaalet bliver aktuelt, kunne give Anledning, og med Rette, til stor Util-

fredshed. Bestemmer man det nu, kan ingen med Rette gøre Vrøvl. Det skal jo kun være en Ret for Nævnene og for Ministeren, ikke en fast Regel. Der kan maaske være Tilfælde, hvor fuld Erstatning bør ydes, selv om Genopbygning ikke finder Sted, men skadelidte vil ved en saadan Bestemmelse være averteret om, at her har man taget Forbehold om, at den, der ikke vil bygge op igen, maa være forberedt paa, at der finder en Afkortning Sted i hans Erstatning. Jeg vil anbefale, at vi i det Udvalg, der skal behandle Sagen, drøfter, om en saadan Bestemmelse ikke vil være rigtig, og jeg for mit Vedkommende vil meget anbefale, at vi allerede nu slaaar dette fast.

Man har ogsaa i det andet høje Ting drøftet det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var inde paa, nemlig om det er rigtigt at gøre Loven tidsbegrænset eller rettere at begrænse dens Gyldighed til Tidspunktet for en bestemt Begivenheds Ophør. Med Rette, synes jeg, er der af mit Partis Ordfører i det andet høje Ting, Hr. Krag, peget paa, at det er en underlig Magt, der her gives Ministeren, nemlig Magten til at dekretere, at nu er Krigen ophørt. I Lovforslaget staar Ordet „Krigen“. Saa hurtigt udvikler Begivenhederne sig i denne sørgelige Tid, at nu burde der ikke staa „Krigen“, men „Krigene“, idet vi i Øjeblikket har flere forskellige Krige i Europa. Ministeren udtalte selv i Folketinget Sympati for den Tanke, at man skulde gøre Loven permanent, og jeg forstod paa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (H. P. Johansen), at han ogsaa havde Sympati derfor. I Tider som disse kan Krig jo udbryde uden Varsel, vi ser ogsaa Krige, som Parterne oven i Købet hvæder slet ikke eksisterer, skønt det for vore Øjne i høj Grad ser ud, som om der er Krig. I disse Tilfælde skal Ministeren staa over for den vanskelige Opgave at bestemme, om der eksisterer Krig eller ikke eksisterer Krig. Jeg synes, det var rimeligt, hvad der ogsaa er udtalt Tilslutning til baade af Ordførerne i det andet høje Ting og af Ministeren, at man gjorde Loven permanent; deri ligger jo ikke, at man ikke kan ændre i den og gøre Tilføjelser senere, hvis Erfaringerne gør saadanne Ændringer og Tilføjelser paakrævet.

Der er endnu et Problem, som jeg gerne vil nævne, det er Erstatningernes Fordeling. Jeg er klar over, at det maaske nok er det vanskeligste Problem, og jeg er klar over, at det maa man maaske nok lade ligge i Øjeblikket, men jeg finder alligevel Anled-